

РЕШЕНИЕ

№ 34645

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 01.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5337** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на К. С. М. А. (К. S. M. A.), гражданин на X. кралство Й., срещу Отказ за виза, издаден от М. Г., завеждащ Консулска служба при посолството на Република България в А., Й., и по заявление за издаване на виза "С" , подадено на 23.04.2025г. , по заявление за издаване на виза тип С, подадено на дата 23.04.2025г.

В жалбата се иска от съда да постанови преразглеждане на отказа, на основание, че към заявлението за виза са представени изискващите се документи, които са изброени така: подробна банкова справка, ясно формулиран план за пътуване, хотелски резервации, потвърдена самолетна резервация. Представените документи ясно доказвали целта на пътуване и финансовата стабилност, убеден бил, че престоят му в страната ще бъде в пълно съответствие с визовите изисквания.

Ответникът – М. Г., завеждащ Консулска служба при посолството на Република България в [населено място], столицата на X. кралство Й., чрез юрк. А. при министерство на външните работи, оспори жалбата като неоснователна. Позова се на чл.27, ал.6 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, според която всяко подадено заявление се проверява в Ш. информационна система, преди да се вземе решение се извършва проверка на декларираните данни.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и представено становище от ДАНС по съгласувателната процедура.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и

възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Видно от данните по делото, апликантът К. S. M. A., гражданин на X. кралство Й. (само Й.), е попълнил Приложение I за издаване на Ш. виза – бланка по образец, в графа 23 за целта на пътуването е посочено туризъм, в графа 27 е посочено, че желае еднократно влизане в страната с планирани дати на пристигане и напускане на Шенген съответно 10.05.2025г. и 17.05.2025г.

Върху заявлението за виза – л. 14 от делото се съдържа отбелязване, че отказът е изпратен на дата 06.05.2025г., жалбата до съда е подадена също на електронен адрес на дата 07.05.2025г., предвид на което е подадена в срок.

Следователно, се касае за заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване по смисъла на чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип "С". Данните по заявлението са, че оспорващият като гражданин на X. кралство Й., е притежател на обикновен паспорт, и за него е необходима виза за краткосрочно пребиваване до 90 дни на територията на Република България - списъка Приложение I от Регламент (ЕС) 2018/1806. От 31 март 2024 г. Република България издава единни (шенгенски) визи, валидни за цялото Ш. пространство и която позволява на притежателят и да пътува в цялото Ш. пространство в съответствие с шенгенските правила (не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период), независимо от проверките по вътрешните сухопътни граници. Идентично е предвиденото и в българското законодателство. Съгласно чл.8, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Видно от чл.4, ал.1 от същата Наредба, гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г. (ОВ, L 303 от 28.11.2018 г., стр. 39) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи. Видно от приложението, Й. е посочена в същото и за влизане в страната на оспорващия е необходима виза.

При така установеното, съдът приема, допустимост на оспорването и правен интерес, изключението от посоченото по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ не е приложимо.

Предвид изложеното, съдът дължи разглеждане на жалбата по същество.

По законосъобразността на отказа за виза на основанията по чл.146 АПК от фактическа и правна страна съдът приема следното:

Процесният отказ за издаване на виза, издаден от консулско длъжностно лице - завеждащ консулска служба М. Г., при посолството на Република България в А., Й., е издаден на 06.05.2025г. (датата на изпращането му на апликанта), е постановен по заявление за издаване на виза с № 25001265, подадено на дата 23.04.2025г. от К. S. M. A.), гражданин на X. кралство Й., [дата на раждане], гражданин на X. кралство Й..

Също така, процесният отказ представлява Приложение VI Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, образец към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Процесното заявление за виза - стандартен формуляр, представлява Приложение I - хармонизиран образец на

заявление за издаване на Ш. виза към същия регламент. Заявлението е представено по делото само на английски език.

Процесната виза тип "С" по смисъла на чл. 9а, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ, е отказана на основание по т. 10 от формуляра по образец, със следното съдържание: „10. предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“

За компетентността на ответника е представена Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра, с която на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерството на външните работи, е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят длъжностни лица, които да съставят и връчват Приложение VI към чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността. В изпълнение на посоченото, със Заповед № 10 / 27.03.2024г. посланикът на Република България в Й., е определил М. Г., втори секретар, завеждащ Консулска служба, да издава формуляри по образец Приложение 7 към чл. 34, ал. 1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и визовия режим, която от своя страна в актуалната си редакция към датата на издаване на процесния отказ, препраща към основанията, посочени в чл. 32, т. 1 от Визовия кодекс и изисква съставянето на формуляр за отказа в два екземпляра съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

От всичко изложено следва, че процесният отказ е издаден от компетентен орган и при спазване на формалните изисквания за съдържанието му, издаден е по подадено заявление за виза тип. С – Ш. виза, по образец.

На следващо място, отказът за виза е постановен на предвидено по чл. 32 от Визовия кодекс основание. Така чл. 32 е озаглавен "Отказ за издаване на виза", а според първият параграф, " 1. Без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва: буква "а) ако кандидатът: (...) ii) не обоснове целта и условията на планирания престой. "

В изпълнение на указания на съда, оспорващият заплати държавна такса по сметка на съда, но не изпълни указанията на съда да представи в превод на български език заявлението му за виза и представените към него документи – изрични указания съгласно определение № 22800/02.07.2025г., съобщенията на оспорващия са връчвани на електронния адрес, от който е подадена жалбата до съда и на основание чл. 137, ал. 3 АПК се считат за връчени. В изпълнение на задължението на съда по чл. 171, ал. 4 АПК във връзка с чл. 170, ал. 2 АПК, изрично е указал, във връзка с доказателствената тежест, която носи, че следва да представи в легализиран превод на български език доказателствата към заявлението му за виза. В жалбата се твърди, че са представени към заявлението доказателства, които доказвали целта и условията на планирания престой. Съдът е указал изрично, че разноските за превода са за негова сметка. Жалбоподателят не изпълни указаната му тежест на доказване – с Определение № 22800/02.07.2025г. по делото, връчено му по електронната поща, поради което следва да се приложат указанията му правни последици, че жалбата ще се преценява без доказателствата, които не са представени в превод.

В член 2, точка 2, буква а) от Визовия кодекс, визата е възприета като "разрешение, издадено от държава членка с цел транзитно преминаване или планиран престой на територията на държавите членки с продължителност не повече от три месеца... ". Жалбоподателят е чужд гражданин по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, който не се ползва със субективно право на влизане в страната, което да бъде защитено нито на основание норми по правото на ЕС нито на основание разпоредби на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Също така, предвид изискването за виза, за жалбоподателя не съществува право на влизане в страната, а само право да му бъде разгледано заявлението за виза в съответствие с установените процедури. При разглеждането на заявленията за издаване на виза националните органи се ползват от широко

право на преценка по отношение на условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и по отношение на релевантните факти. Процесното основание за отказ за издаване на виза – т. 10 от формуляра за отказ, е идентично с член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза. Тези комплексни оценки, основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееие, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемостта на поведението" на кандидата (Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ: С: 2013: 862, т. 44, т. 60 - 62). В Решението по делото К. (т. 43), Съдът акцентира именно върху "широката свобода на преценка", с която разполагат държавите членки при разглеждането на заявления за издаване на виза.

В чл. 13, ал. 1 от Наредбата са предвидени документите, които са необходими за представяне от апликанта, при подаване на заявление за виза. От анализа на чл. 13, ал. 2 от Наредбата се приема, че кандидатът за виза във всички случаи следва да представи национален документ за пътуване и да установи достоверно самоличността си и да докаже целта на пътуването в съответствие с Приложение II от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), съответно органът, който е сезиран със заявлението трябва да направи преценка за разумното намерение на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства.

На първо място, представеният документ за самоличност на оспорвания издаден от страната, чийто гражданин е, представен на л. 23 от делото и към заявлението за виза е в копие със заличени данни, виден е само надпис Х. кралство Й. и снимка на лицето. По делото се съдържат две туристически визи, издадени от К. на К. С. М. А., с гражданство Й., с разрешение за влизане през 2021 и 2022г. Тези документи не могат да бъдат ценени като документи за пътуване и установяване на самоличността на апликанта, нито доказват съществуване и срок на валидност на документа му за пътуване, издаден от Й.. Също визите, издадени от К., не доказват изпълнение на Ш. изисквания за визи, тъй като К. не прилага тези правила. И. за недоверна цел е обстоятелството, че чуждият гражданин не е проявил грижата да представи личния си документ с необходимата легализация, като доказателство, че действително е желал да се ползва от него на територията на страната. Посоченото е видно от представените копия на документа по административната преписка със заличени данни. Между България и Б. няма действащ договор за правна помощ, Й. не е и страна по Х. конвенция за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични документи от 1961 г. Издадените документи и други книжа от държава, която не е страна по Х. конвенция, и с която Република България няма действащ Договор за правна помощ подлежат на легализация, съгласно реда определен в Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, като е достатъчно да се посочи, че в чужбина тези документи се легализират от българските дипломатически и консулски представителства, а в случая такава легализация липсва, видно от копие със заличени данни на личен документ на чуждия гражданин, видна е само снимката му, на л. 23 от делото.

Видно от представения на английски език план за туризъм, адресиран до посолството, че оспорваният представя като цел на пребиваването си в България да посети Б. църква,

Националният музей и Ротондата С. Г. – визити, които не оправдават 7 дневен престой в страната, а посещението на православни църкви, макар и с историческо значение действително е с неясна цел за лице, което произхожда от страна, с основна религия ислям, без данни за принадлежност към християнската религия. Освен това предоставените данни за хотелска резервация в Х. –М. в [населено място] са за 1 легло в стая с 8 легла със смесено, т.е. мъже и жени, настаняване, което също буди съмнение да е действително, предвид данните за забрани от такъв тип в Й. за местните лица, за спазване на мюсюлманските традиции, обичаи и морал на поведение, консервативният характер на обществото налага ограничения в поведението, видно от изнесената публична информация за тази страна на сайта на министерството на външните работи (<https://www.mfa.bg/bg/embassyinfo/jordan>). Недостоверни поради това са данните за условията на престоя и афишираните цели на посещение в страната и то само в [населено място].

Изложените данни във връзка с процесното заявление за виза и преценката им в светлината на цитираната съдебна практика на СЕС за разумното и предсказуемо поведение на кандидата за виза тип "С" са достатъчни за да обосноват извода на консулското длъжностно лице, че действително е налице основанието по т. 10 от Приложение IV на Визовия кодекс на общността - „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“.

Останалите данни, съдържащи се в документи, които оспорващият не представи на български език –за разполагаеми средства, за трудовата му ангажираност и доходи, съдът не обсъжда, но същите не са от естество да променят направения извод, че отказът е материално-законосъобразен.

Отказът съответства и на целта на закона. По делото е представено като доказателство съгласувателно писмо от страна на ДАНС по процесната виза, видно от което лицето не е било идентифицирано като заплаха за националната сигурност, след извършена проверка, нямамо изготвени документи. В писмото е посочено, че положителното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ за виза, съгласно други хипотези, посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ. За да бъде издадена виза обаче, е необходимо и съгласие на компетентните органи по визовия режим, в случая съгласието на тези органи не е налице, които са задължени за проверката на всички останали изисквания за влизането и пребиваването на чужденците в страната. Следва да се посочи, че дори и да са представени всички документи и да са изпълнени всички изисквания от формална страна, решението на компетентния да издаде визата орган е по целесъобразност и израз на държавната политика, свързана с миграцията и контрола над чужденците, израз на националния суверенитет. В казуса по делото проверката на съда за законосъобразност на оспорения отказ е по реда на чл. 169 АПК – проверка на акт, издаден при условията на оперативна самостоятелност. Това е така, тъй като както се посочи, нито правото на ЕС, нито ЕКПЧ, нито който и да е друг международен акт, предоставят субективно право на гражданина на трета страна в конкретния случай на влизане в страната. Съдът следва само в рамките на проверката, очертана в посочената разпоредба да установи законосъобразността или не на процесния отказ за виза. При тази проверка съдът намира, че са налице всички предвидени в закона

предпоставки за упражняване на правото на преценка на органа, компетентен да издаде визата, тази преценка е извършена по критерии и основания, предвидени в закона, поради това процесният отказ съответства на целта на закона.

Предвид всичко изложено, оспореният отказ е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното, и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. М. А. (K. S. M. A.), гражданин на Х. кралство Й., [дата на раждане] в [населено място], Х. кралство Й., срещу Отказ за виза, издаден от М. Г., завеждащ Консулска служба при посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., и по заявление за издаване на виза "С" , подадено на 23.04.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: